

му да ги погали по рошавитѣ косици, по невиннитѣ личица и бащински да имъ извика:

— Учете се, мои рожби! Пишете, четете! У васъ е бждещето!

Звънецътъ издрънка. Бай Тано се сепна и веднага изтича навънъ, като че искаше да догони току що отминалъ влакъ.

Ученицитѣ пакъ влѣзоха въ часъ, а бай Тано хѹди кжде хѹди, прави какво прави, все затова си мисли — за учението. Не е лесна работа то. Ще пишешъ буквата най-напредъ съ ржка въ въздуха, ще я пишешъ на дъската, на тетрадката, а най-после ще я направишъ и отъ глина.

И дългогодишниятъ училищенъ слуга се зачуди на тия малки деца, които едвамъ ходятъ, едвамъ приказватъ, единъ кжсъ месо ги кажи, но така лесно заучаватъ буквитѣ. Впечатленията отъ първолачетата толкова го завладяватъ отъ часъ на часъ, че той дори неволно почна да маха съ прѣстъ, и устнитѣ му мърдатъ, сякашъ изговарятъ:

— Баба бави бебе!

А когато ученицитѣ се разотидоха за обѣдъ, той се вмъкна въ стаята на първо отдѣление, притвори леко вратата и се изправи при черната дъска, долепи очитѣ си до написаното, взрѣ се, после се отдрѣпа, изгледа го отдалечъ, пакъ се приближи, прокара прѣстъ върху буквитѣ и тъкмо зина да ги изговори, нѣкой блѣсна вратата и силно извика:

— Какво правишъ, Тано?

Училищниятъ прислужникъ трепна, извърна глава и, като видѣ главния учителъ, смутено отвърна:

— Нищо... гледамъ!

— Море азъ виждамъ, че си мераклия да се научишъ, ами току почвай...

Е па...

— Никакво „па“, ами се оправяй, докато е време.